

РЕШЕНИЕ

№ 674

гр. София, 13.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 135 СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и седми септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ТАНКА П. ЦОНЕВА**

при участието на секретаря **ЗОРНИЦА В. АПОСТОЛОВИЧ** като разглежда докладваното от **ТАНКА П. ЦОНЕВА** Административно наказателно дело № 20211110209460 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Ж. Ч. –гражданин на Народна Република Китай с ЛНЧ *****, в качеството му на член на Съвета на директорите на „Г.Л.“ АД, ЕИК ******, чрез пълномощника му –адв.М. – САК против Наказателно постановление № Р-10-352/13.05.2021 г., издадено от Зам. председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което за нарушение по чл. 116в, ал. 2, предл.1 вр.ал.1, изр.трето от ЗППЦК, на основание чл. 221, ал. 1, т.2 от ЗППЦК на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 1000 (хиляда) лв.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление.

На първо място, в жалбата се излагат аргументи за несъставомерност на твърдяното нарушение. В тази връзка се сочи, че в изпълнение на решение на редовното годишно общо събрание на акционерите и в рамките на предвидения за това срок, на 27.08.2020 г. жалбоподателят внесъл сумата от 4500 лева, представляваща гаранция за управление в касата на дружеството и същата била блокирана в негова полза. За внасяне на гаранцията КФН била уведомена с писмо с вх.№ РГ-05-1698-3/08.09.2020 г.

След вписване на промяната в Съвета на директорите на дружеството, извършена на 02.09.2020 г. веднага били предприети действия по откриване на банкова сметка на „Г.Л.“ АД, по която да бъде внесена и блокирана сумата по гаранцията. За това обстоятелство КФН била уведомена с писмо от 09.09.2020 г., към което било

представено и банково удостоверение от „Тексим Банк“ АД, от което се установявало, че е открита депозитна сметка на дружеството, по която е блокирана сумата от 4500 лева в полза на „Г.Л.“ АД.

На следващо място, в жалбата се твърди, че дори да се приеме, че в случая е налице нарушение на ЗППЦК, то следвало да се потърси отговорност на акционерите, взели единодушно решението от 20.08.2020 г. относно начина на предоставяне на гаранцията, с което решение жалбоподателят се съобразил изцяло.

По-нататък в жалбата се сочи, че датата на нарушението е определена неправилно от АНО, с което е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Предвид разпоредбата на чл.231, ал.4 от ТЗ седемдневният срок по чл.116в, ал.2 от ЗППЦК, следвало да тече от датата на вписване на членовете на СД в Търговския регистър.

По изложените съображения жалбоподателят счита, че атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено от съда.

В условията на алтернативност отправя искане към съда за приложение на хипотезата на чл.28 от ЗАНН и определяне на нарушението, като маловажно такова.

В проведеното по делото съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от пълномощника си –адв.М.– САК. Последната в дадения ход по същество пледира за отмяна на обжалваното НП. Подробни съображения за това излага в представени писмени бележки.

Въззиваемата страна - КФН, редовно призована, се представлява от юрк. Гьорчев, който отправя молба към съда да се произнесе с решение, с което обжалваното наказателно постановление да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно. Аргументи в тази насока развива в представени писмени бележки. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение, чийто размер да бъде определен от съда. Адв.М. репликира при евентуално присъждане на разноски на процесуалния представител на въззиваемата страна, размерът на юрисконсултското възнаграждение на бъде определен в рамките на предвидения законов минимум.

Съдът, след като служебно провери обжалваното наказателно постановление, доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

„Г.Л.“ АД, ЕИК ***** (със старо наименование „*****“) е публично дружество по смисъла на чл.110, ал.1 от ЗППЦК, вписано с Решение № РГ -05-1615 в регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 3 от Закона за Комисията за финансов надзор (ЗКФН), чиито акции били допуснати до търговия на регулиран пазар. Като такова, дружеството било адресат на разпоредбите на ЗППЦК и на подзаконовите нормативни актове по прилагането му.

При извършена проверка по документи на място в КФН се установило чрез единната система за предоставяне на информация на КФН по електронен път - e-Register, че с писмо с вх. № 10-05-3205 от 15.07.2020 г. дружеството „Грейт Лък“ АД представило в КФН покана за свикване на редовно годишно общо събрание на акционерите (РГОСА), насрочено за 20.08.2020 г., съответно за 03.09.2020 г. при липса на кворум на основание чл. 115, ал. 12 от ЗППЦК (в ред. до ДВ, бр.26/2020 г.). Поканата била обявена в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел (ТРРЮЛНЦ) на 17.07.2020 г.

На 07.08.2020 г. в ТРРЮЛНЦ било обявено Предложение за допълване на дневния

ред на РГОСА на дружеството „Г.Л.“ АД от „*****“ ЕООД, в качеството му на акционер, притежаващ над 5% от капитала на публичното дружество, на основание чл. 118, ал. 2, т. 4 от ЗППЦК, във връзка с чл. 223 "а" от Търговския закон. Предлагало се включване на нови точки 13 и 14 в дневния ред, свързани с приемане на решения за промяна на състава на Съвета на директорите и определяне на възнаграждения и на гаранции за управление на членовете на Съвета на директорите.

В КФН от страна на „Г.Л.“ АД била представена актуализирана покана за РГОСА, насроЧ.о за 20.08.2020 г. с вх. № 10-05-3872/07.08.2020 г., в чийто дневен ред били добавени описаните по –горе точки.

Проверяващите от КФН установили, че редовното годишно общото събрание на акционерите било проведено на 20.08.2020 г., за което бил изготвен протокол, постъпил в КФН, с вх. № 10-05-4137 от 20.08.2020 г. На събранието било проведено гласуване и г-н Ж. Ч. бил избран за нов член на Съвета на директорите. Събранието му определило месечно брутно възнаграждение в размер на 1500 лева, както и гаранции за управлението в размер на тримесечно брутно възнаграждение.

С оглед на взетите решения, новоизбраният член на Съвета на директорите Ж. Ч. на основание чл. 116 "в" ал. 2 от ЗППЦК следвало в седемдневен срок да внесе определената гаранция за управлението, която по силата на чл. 116 "в" ал. 4 от ЗППЦК се блокирала в банка в полза на дружеството. В случая срокът започнал да тече на 20.08.2020 г. и изтекъл на 27.08.2020 г.

С писмо, вх. № РГ-05-1698/08.09.2020 г. г-н Ж. Ч. представил приходен касов ордер, от който се установявало, че е внесъл гаранция за управлението си в размер на 4500 лева на касата на „Г.Л.“ АД, която била блокирана в полза на дружеството. В писмото се посочвало, че гаранция за управление е внесена на касата на дружеството, поради липса на открита банкова сметка на последното, и в съответствие с решение на акционерите.

С писмо, вх. № РГ-05-1698/09.09.2020 г. било представено банково удостоверение по чл.116в, ал.5 от ЗППЦК от „Тексим Банк“ АД, в което било посочено, че същото се издава на Ж. Ч. в уверение на това, че на 03.09.2020 г. е открита депозитна сметка с IBAN BG70TEXI95452007300600 и е блокирана сума в размер на 4500 лева в полза на публичното дружество „Грейт Лък“ АД.

Проверяващите органи приели, че в случая от страна на г-н Ж. Ч. в качеството му на член на СД на „Г.Л.“ АД не е изпълнено задължението, предвидено в разпоредбата на чл. 116 в, ал.2, предл.1 вр.ал. 1, изреЧ.ие трето от ЗППЦК, тъй като в седем дневен срок от избора му за член на Съвета на директорите на дружеството, не е внесъл гаранция за управлението си в размер на 4500 лева, в банка на територията на страната. Срокът за изпълнение на това задължение е изтекъл на 27.08.2020 г.

За така констатираното нарушение св.ЕЛ. АНТ. СЛ. –на длъжност мл.експерт в отдел „Надзор на публични дружества, емитенти на ценни книжа и дружества със специална инвестиционна цел“ съставила срещу Ж. Ч., Акт за установяване на административно нарушение № Р-06-888/24.11.2020 г. за извършено на 28.08.2020 г. в гр. София нарушение по чл. 116 в, ал.2, предл.1 вр.ал. 1, изреЧ.ие трето от ЗППЦК.

Актът бил предявен и връЧ. на пълномощник на жалбоподателя на същата дата, който след като се запознал със съдържанието му, го подписал без възражения.

В законоустановения срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН било депозирано писмено възражение срещу така съставения акт с вх. № 91-01-820/27.11.2020 г.

Въз основа на горепосочения АУАН, след преценка на подаденото възражение като неоснователно, и при пълна идентичност на описаното нарушение и неговата правна квалификация било издадено обжалваното в настоящото съдебно производство Наказателно постановление № Р-10-352/13.05.2021 г., с което на основание чл.221, ал. 1, т.2 от ЗППЦК жалбоподателят е санкциониран с налагане на глоба в размер на 1000 лв.

Наказателното постановление било връчено срещу подпис на пълномощника на жалбоподателя на 14.06.2021 г.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл.283 от НПК вр.чл.84 от ЗАНН и гласните доказателствени средства –показанията на св. С..

От показанията на свидетеля–актосъставител Е.С. се установяват обстоятелствата по извършената проверка, направените фактически констатации и съставянето на АУАН. Изложеното от свидетеля е последователно и логично, поради което съдът го кредитира с доверие, като то се подкрепя и от събраните писмени доказателства.

В случая следва да се отбележи, че между страните няма спор по фактите, налице е такъв по отношение на приложимото право.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от надлежно легитимирана страна и е насочена срещу административно-наказателен акт, подлежащ на въззивен съдебен контрол.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

Извършвайки тази проверка съдът установи, че АУАН е съставен от оправомощено лице, предвид нормата на чл. 222, ал.1 ЗППЦК. На основание т. 1.1.15 от приложената към материалите на делото Заповед на зам. председателя на КФН № 3-249/20.10.2020 г. св.Е.С. – „младши експерт” в отдел „Надзор на публични дружества, емитенти на ценни книжа и дружества със специална инвестиционна цел” е разполагала с компетентност да състави АУАН. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 222, ал. 1 от ЗППЦК.

АУАН и атакуваното НП са издадени в предвидената от закона писмена форма и съдържание - чл. 42 и 57, ал.1 от ЗАНН, при спазване на установения ред и в сроковете, визирани в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Налице е съответствие между обстоятелствената част на акта за установяване на административно нарушение с обстоятелствената част на наказателното постановление. Констатираното административно нарушение е описано точно и ясно, като са посочени всички елементи от състава на нарушението, както и съответстващата му правна квалификация, така че нарушителят да е в състояние да възприеме фактическите и правни рамки на нарушението и адекватно да организира защитата си, което е и сторил.

Налице е и редовна процедура по връчване на съставения АУАН и издаденото НП на упълномощен представител на жалбоподателя.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че в хода на административно-наказателната процедура не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на обжалвания санкционен акт.

По същество на нарушението съдът намира следното:

Разпоредбата на чл.116 в, ал.2 от ЗППЦК предвижда задължение на лицата, посоч.и в ал. 1 на същия текст, в 7-дневен срок от избирането им, съответно от вписването на дружеството в регистъра по чл. 30, ал. 1, т. 3 от Закона за Комисията за финансов надзор, да внесат гаранция за управлението си. Така според цитираната правна норма членовете на управителните органи на публичното дружество са длъжни в 7-дневен срок от избирането им, да внесат гаранция за управлението си. В настоящият казус от доказателствата по делото безспорно се установява, че г-н Ж. Ч. е бил избран за член на Съвета на директорите на „Г.Л.“ АД на събрание, проведено на 20.08.2020 г., както и че е била определена гаранция за управление в размер на три брутни месечни възнаграждения, която гаранция не е била внесена от негова страна в банка в императивно предвидения срок до 27.08.2020 г.

Съдът не споделя възражението направено в жалбата относно първоначалния момент на срока за изпълнение на визираното в чл.116 в, ал.2 от ЗППЦК задължение. СоЧ.ата в текста на жалбата норма на чл.231, ал.4 от ТЗ е обща такава за акционерните търговски дружества, докато в случая приоритет има специалната норма на ЗППЦК, чийто адресат са публичните дружества и техните управителни или контролни органи. Ето защо, съдът приема, че правилно е определена датата на извършване на нарушението.

На следващо място, що се отнася до начина на внасяне на гаранцията, настоящият съдебен състав намира, че от сравнителното тълкуване на текста на ал.2, ал.4 и ал.5 на чл.116в от ЗППЦК, се обосновава единствено възможния начин на внасяне на гаранцията – в банка на територията на страната, която издава документ, удостоверяващ, че блокирането на гаранцията в полза на публичното дружество е извършено. В закона не е предвидено обаче гаранцията да бъде внесена по сметка на публичното дружество, поради което липсата на банкова сметка на дружеството към датата на избора на г-н Ч. за член на СД на „Г.Л.“ АД не пречи по никакъв начин изпълнение на задължението му по чл.116в, ал.2 от ЗППЦК, като изпълнението на това законово задължение не може да се дерогира от решението на Общото събрание на акционерите. Според неоторимата презумпция от римското право: „Ignorantia legis neminem excusat”, или "Непознаването на закона не извинява никого", т.е. незнанието на фактите би могло да е оправдание, но не и незнанието на законите.

По горните съображения съдът намира, че в случая правилно е приложен материалния закон. Правилно е посоч.а и санкционната норма на чл. 221, ал. 1, т. 2 от ЗППЦК, в която е предвидено налагане на санкция на лице, което наруши разпоредбата на чл. 116 "в" ал. 2 от ЗППЦК.

Настоящият съдебен състав счита, че в конкретния казус обаче неправилна е преценката на административно –наказващия орган за липсата на основания за прилагане на разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Същата предвижда, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посоч.ата норма следва да се съобразят същността и целите на

административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. В Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на тълк. н. д. № 1/2005 г., Общото събрание на наказателната колегия на Върховния касационен съд категорично се е произнесло, че преценката на административнонаказващия орган за "маловажност" на случая по чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответното наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Действително общото понятие на административно нарушение се съдържа в чл. 6 ЗАНН за ФЛ, а ЮЛ и ЕТ, за неизпълнение на задълженията си спрямо държавата, отговарят на основание чл. 83 ЗАНН за т. нар. безвиновна обективна отговорност. В чл. 28 и чл. 39, ал. 1 ЗАНН законът си служи с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка, дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6, респ. чл. 83 ЗАНН. Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 ЗАНН. Всъщност наказващият орган освобождава от административно-наказателна отговорност, което не почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред и при наличие на основанията по чл. 28 ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверка за законосъобразност на преценката по чл. 28 ЗАНН.

Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление, поради издаването му в противоречие със закона.

В случая, административнонаказващият орган е трябвало да отчете както тежестта на извършеното нарушение и важността на поставените в опасност обществени отношения, така и да вземе предвид, че не са извършвани други нарушения от административно-наказаното лице и че макар и неточно задължението е било изпълнено в законоустановения 7-дневен срок -гаранцията за управление е била внесена на каса от г-н Ч. и блокирана в полза на публичното дружество на 27.08.2020 г. Касае се за неточно изпълнение на задължение, а не изобщо за неизпълнение, поради което и аргументите на процесуалния представител на въззиваемата страна, че задължението било изпълнено със закъснение от една седмица, съдът намира за несъстоятелни.

С оглед гореизложеното и предвид практиката на Европейския съд по правата на човека по приложението на чл. 6, ал. 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, според която съдът не може да бъде ограничаван в своята юрисдикция, когато решава правния спор, настоящият съдебен състав намира, че атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено, тъй като се касае за маловажен случай на нарушение по чл. 116 в, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗППЦК.

При този изход на делото е неоснователно искането на процесуалния

представител на въззиваемата страна за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което същото следва да бъде оставено без уважение. Тъй като от страна на процесуалния представител на жалбоподателя до приключване на съдебните прения не беше направено искане за присъждане на разноски, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1, пр. 3 и ал.3 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Р-10-352/13.05.2021 г., издадено от Зам. председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което за нарушение по чл. 116в, ал. 2, предл.1 вр.ал.1, изр.трето от ЗППЦК, на основание чл. 221, ал. 1, т.2 от ЗППЦК на Ж. Ч. е наложена глоба в размер на 1000 (хиляда) лв.

ОСТАВЯ без уважение искането на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____